

Eduarda Veidenbauma muzejs "Kalāči" aicina uz izstādi "Atkalāchojums" un tās publiskās programmas notikumiem jūlijā

E. Veidenbauma muzejā "Kalāči" vēl visu vasaru ir skatāma laikmetīgās mākslas izstāde "Atkalāchojums". Tā tapusi ne vien kā dialogs starp šodienas mākslinieku veikumu un notikumu, kas muzejā bija skatāms pirms trīsdesmit gadiem, izstādi "Kalāchojums" 1995. gadā, bet arī ar muzeju, vidi, ainavu un tam visam caurvijoši – E. Veidenbauma radošo mantojumu. Jūlija vidū un otrajā pusē apmeklētāji tiek aicināti uz vairākiem publiskās programmas pasākumiem. Pieskaņojoties Cēsu Mākslas festivāla atklāšanai, 18. jūlijā pulksten 15.00 aicinām uz izstādes kuratores levas Astahovskas un mākslinieku vadītu ekskursiju, kurā varēs iepazīt izstādes dažādās dimensijas, šķautnes un stāstus. Savukārt 26. jūlijā 15.00 aicinām uz tikšanos ar izstādes dalībnieci, dzejnieci Madaru Gruntmani - dzejas lasījumiem un pieredzes stāstiem. Ikviens laipni gaidīts aplūkot izstādi, kā arī muzeja pastāvīgo ekspozīciju "Vairāk gaismas!" muzeja darba laikā no otrdienas līdz svētdienai no plkst. 10.00 līdz 17.00.

Kopš izstādes atklāšanas maijā, izstāde saspēlējas un arī mainās līdz ar apkārtējo vidi un gadalaika apstākļiem. Piemēram, Andra Eglīša vērienīgā instalācija "Smagais mākonis", kura tēlainība saistās ar Veidenbauma hrestomātisko dzejoli "Kā gulbji ...", kopš izstādes atklāšanas ir sazaļojusi. Arī Andra Brežes darba "Kā gulbji balti padebeši

iet” noskaņa mainās līdz ar laikapstākļiem - saulainā laikā iemirdzas tā daļa, ka izgaismo Veidenbauma populārākā dzejoļa dzīvi apliecinošās rindas, bet lietus dienās darbs šķiet īpaši smeldzīgs. Madaras Gruntmanes darbs “Šūpoles” runā par katra paša iekšējām šūpolēm, līdzsvaru un tā pretstatu, saasinātu lietu uztveri. Viņas sadegušās šūpoles Kalāču vasarīgajās, ziedošajās plāvās asi kontrastē ar apkārtējo dzīves prieku un iemieso sajūtu svārstības, kas ir gan raksturīgas Veidenbauma dzejai, gan aktuālas šodienas mentālās veselības kontekstā. Iepazīšanas ziņā laikietilpīgākais Arī Haralda Matuļa un jauniešu grupas “Veidenbauma 1.b klase” darbs “Veidenbaums un garlaicība” atklājas dažādi. Vai ir vieglāk ļauties garlaicībai, ja diena ir apmākusies un pelēka, vai stiprs vējš izpūš garlaicību laukā no galvas? Kā smaržo garlacība, kad tās taka ir svaigi izplauta? Ērika Boža darbs “Veidenbauma brille, otrā puse” ir viens no tiem, kas aicina atkal un atkal atgriezties vai vismaz kavēties pie tā, lai vērotu, kā mainās ainava, skatoties cauri brillei no rīta, pusdienas laikā, vakarā, saulainās un lietainās dienās. Anda Lāce savā darbā “Ak, Veidenbaum, ak, Veidenbaum” apspēlē to, kā mēs, pat īsti nezinādami, kā Veidenbaums izskatījās, atkal un atkal izmantojam un interpretējam viņa vaibstus. Laikapstākļi, attālums un vieta, no kuras skatīties uz Andas Lāces darbu, ļauj katram apmeklētājam šai darbā ieraudzīt savu Veidenbaumu. Dabas un mākslas ilgtermiņa attiecības iemieso Kristapa Ģelža darbs “Eko ozols”, kura stāsts aizsākās pirms 30 gadiem. Šī gada aukstajā vasarā Veidenbauma dzejas krājumi patvērumu rod dzejnieku grupas “Preiļu konceptuālisti” darbā, kas aicina domāt gan par klimata krīzi, gan sargā mantojumu.

Kontaktinformācija:

Andra Kīse

andra.kise@cesunovads.lv

Tālrunis: 25601677